

I bemærkningerne er det også svært at se det, for her er SF omtalt i spalte 2 på den måde, at der står, at det sker efter aftale med forligspartneren. Jeg synes godt, man kunne have skrevet, at det rent faktisk er SF, der er forligspartneren. Vi lider ikke af nogen sygdom, vi står gerne ved det, når vi sætter smukke børn i verden, og vi synes, dette barn er smukt – men så meget om det formelle.

Og så til selve indholdet: Hensigten med forslaget er at knytte en stærk voksen til de børn og unge, der desværre må vokse op uden kontakt med sådanne personer. Vi har gjort os umage for at lave en god model, det har socialministeren også, og jeg tror, det er det rigtigste, at vi ikke på forhånd fastlægger en færdig model, der skal passe til alle.

Vi har at gøre med børn og unge, der er stærkt individuelt forskellige, og jeg tror, det i sig selv kan blive en forhindring, hvis vi vil have én fast model, der skal klare alle problemer. Det afgørende er det modsatte: at søge efter den person, som er kendetegnet ved at være stærk og have et godt forhold til det barn eller den unge, vedkommende skal være støtteperson for.

Derfor tror jeg også, det er afgørende, at barnet eller den unge inddrages i valg af støtteperson, så vidt det overhovedet er muligt. Der kan så være tale om børn, der har brug for hjælp, fordi der ikke er andre voksne i den nærmeste omegn. Hvis man kigger på de udmeldinger, der har været i svære børnesager, så har børnenes egen udmelding været, at de ofte syntes, de kaldte på hjælp hos voksne, men at de voksne ikke forstod dem. Det var som at kalde på et tågefyldt hav; de sendte nødraketter ud, men ingen så dem.

Hvis det er rigtigt, er det jo en voldsom anklage mod de systemer, vi har bygget op, at de ikke er præcise nok og lydhøre nok i forhold til det, børn ser, og det synes jeg også er vigtigt at få understreget. Men der kan også være tale om den modsatte vej, at vi med den her ordning går ind i sager, hvor barnet eller den unge opfører sig uacceptabelt.

Vi har brugt meget tid, også meget rigtig tid, til at analysere, at børn, der har dårlige opvækstvilkår, kommer til at betale en social pris for det. Det nye, som forskningen synes at være optaget af, er børn, der på trods af dårlige opvækstvilkår klarer løbet. I alle de tilfælde, hvor det sker, kan man udpege stærke voksenpersoner som årsag til, at det lykkedes, og det er så den model, der hermed bliver anvendt.

Så jeg ønsker forsøget, der er et fællesbarn for SF og regeringen, al mulig held og lykke på vejen. Jeg håber, at det her kan betegne et nyt tilbud til nogle af de børn og unge, der i vores samfund har meget brug for ordentlig voksenhjælp.

Dorit Myltoft (RV):

Det Radikale Venstre støtter lovforslaget ud fra den tankegang, at der skal være så mange muligheder som muligt for kommunerne til at iværksætte forebyggende foranstaltninger.

Det er altid meget ulykkeligt, når børn mener, at de skal bruge vold som kommunikationsmiddel. Hvordan udfordringen, der ligger her, så udmøntes i praksis, vil vi forhåbentlig se mange forskellige muligheder for. Det er i hvert fald et sted, hvor der skal tænkes kreativt.

Men Det Radikale Venstre støtter altså lovforslaget.

Tom Behnke (FP):

Fremskridtspartiet er også positivt indstillet over for forslaget. Der skal ikke være tvivl om, at vi i Fremskridtspartiet finder det meget vigtigt, at børn og unge får mulighederne for at udvikle sig til at kunne begå sig i livet og alle livets forhold, og der er jo mange forhold og mange ting, som man ligesom skal tage højde for.

Derfor er det vigtigt, at børn og unge får en god start på livet, og er der så nogle situationer, hvor det halter lidt i familierne, og hvor børnene måske ikke helt får den opmærksomhed, ikke helt får den kærlighed og omsorg, som de kunne ønske sig, så vil det være hensigtsmæssigt, at man har en eller anden mulighed for at hjælpe og støtte en sådan familie og specielt at støtte børnene.

Men når det så er sagt, så synes jeg, at forslaget her måske skulle have været suppleret med nogle synspunkter, der går i retning af, at det vigtigste må være, hvis forældrene ikke er i stand til at varetage deres opgave som forældre, at man så som første prioritet går ind og hjælper forældrene – at det er forældrene, der skal hjælpes til at kunne varetage børnenes interesser.

Det må være den første og vigtigste opgave, når der er tale om familier, hvor det ikke helt fungerer efter hensigten. Så må det være forældrene, man hjælper, så de kan varetage børnenes interesser.

Forslaget her er jo i den sammenhæng måske kun en symptombehandling. I det øjeblik, hvor